

DE MENS

LES 2

16 november 1954

Goedenavond vrienden.

Wij zullen dan deze avond weer doorbrengen met beschouwingen van meer esoterische aard. De vorige maal hebben wij een paar steekproeven genomen, omdat de gehele samenstelling van de kring als zodanig nog niet bekend was, althans niet ten volle. Wij zullen trachten om met beschouwingen, die wereldomvattend zijn, maar in zuiver geestelijke zin dan een onderling verstaan tegenover alle schepselen op te bouwen. En nu zou ik mij hier heel graag een kleine persoonlijke noot willen permitteren. Er zijn onderwerpen die wij op deze bijeenkomst prettig, gemakkelijk en zelfs volledig kunnen bespreken en die eigenlijk niet geschikt zijn voor bv. een openbare bijeenkomst. Dus wanneer u nu onderwerpen van esoterische aard hebt, bewaart u ze voortaan voor deze kring. U zult niet te maken krijgen, in tegenstelling met de andere studiegroepen, met een vast sprekerscorps. Wel zal ik, zolang dit enigszins mogelijk is, als compère blijven fungeren. En nu dan onze eerste beschouwing van deze avond. Ik begin met:

DE MENS

De mens is het heersende, het regerende dier in een wereld waarin vele soorten en rassen bestaan. Dat de mens dit is, dankt de mens voor een groot deel aan zijn verwaandheid. De mens denkt n.l. dat hij en hij alleen uit de Goddelijke Geest geboren werd en dat slechts zijn bewustzijn het Goddelijke kan benaderen, misschien zelfs in het Al. Feitelijk echter ontstaan hierdoor toestanden die de onevenwichtigheid op aarde wel heel sterk beïnvloeden. Want er is veel leed onder planten en dieren, er wordt veel leed veroorzaakt door de materie als steen en kristal, die niet goed worden begrepen en verkeerdelijk worden aangepast aan wat de mens noemt: het doel. Hij bedoelt natuurlijk niet het werkelijk doel dezer dingen, maar hij bedoelt daarmee zijn doel. En zo zullen wij sprekend over de mens moeten beginnen met een negatieve noot. De mens is in zijn wijze van leven, denken, handelen, optreden etc. het meest eenzijdige wezen, dat er bestaat.

Wat dit met esoterie te maken heeft? Ach, u bent toch mensen, nietwaar? Geest in de menselijke vorm en met het menselijk bewustzijn in de stof bestaand. Dan bent u dus ook, in meerdere of mindere mate misschien, eenzijdig. Het doel van de esoterie is natuurlijk om bij de mens weg te nemen deze eenzijdigheid en daarvoor in de plaats te stellen de relatie met het kosmische, dat zich in alle dingen uit.

Nu staat die mens hier op zijn wereld en hij leeft daar. Alleen in een hut onder groene palmen, in een dessa met zijn haast melancholieke rumoer, in een grote stad, een wereldstad, of ergens in een modelboerderij op het land misschien en hij realiseert zich niet, dat hij fouten maakt. De mens bouwt zich kunstmatig een woning. Hoe doet hij dat? Door de materialen, waarmee hij bouwt, meestal van hun aard en natuur te vervreemden. Maar dat kun je alleen doen wanneer het bouw materiaal op zichzelf een harmonisch geheel is, niet alleen qua uiterlijk, maar vooral qua innerlijke gesteldheid.

Om u duidelijk te maken, hoe ik dit bedoel, zou ik graag weer een voorbeeld geven. Heeft u wel eens bloemen van verschillende soorten bij elkaar in een vaas gezet? Dan zult u misschien gemerkt hebben, dat sommige van die bloemen anderen doden; zij kunnen niet samenleven. De ene bloem kan lang blijven, ondanks haar afgesneden toestand, de andere bloem kan lang fris blijven, ondanks haar afgesneden toestand. Maar komen zij tezamen, zal één van beiden snel en plotseling verwelken. Hier wordt dit als levensverschijnsel geuit.

Maar er zijn ook gesteenten bv. die kracht absorberen. De kracht van u, van uw vrienden en van alle levende wezens. Zij hebben echter ook een eigen kracht. En uw woning, die, meestal per ongeluk, harmonisch werd samengesteld doordat de juiste verhouding van gesteente en steensoorten tegen hout en metalen aanwezig is, is een gezonde woning, die geestelijk wel reflexen teruggeeft, maar in een vredige vorm: n.l. geladen met vitaliteit van het minerale rijk, dat in zichzelf vredig is. Zo'n woning is een plaats van rust en ontspanning. Maar wanneer dat niet gebeurt, wanneer de verhoudingen onjuist zijn, zal niet alleen het materiaal zelf veel sneller verweren, maar de kracht uit dit materiaal worden weggezogen.

Ook de bindende kracht van het dood gesteente is leven. Het is een kracht, zoals er in u schuilt, al uit zij zich dan ook anders. Dezelfde bindende kracht die uw weefsels bij elkaar houdt, is de kracht die alle wezens en moleculen bij elkaar houdt. Zo komt de mens vaak tot het leven in huizen, in omgevingen, die zijn levenskracht nadelig beïnvloeden. Zo een mens voelt zich één, waar hij mee wordt betrokken in de strijd van de materialen, onzeker en onrustig. Was dit alles, wij zouden zeker nog met de mensheid tevreden kunnen zijn. Maar de mensheid getroost zich vaak niet eens de moeite om rekening te houden met het wel en wee van plant en dier, van medelevende vormen.

U maakt een dier ongelukkig, dat dier voelt zich ongelukkig. Die gedachte straalt uit. Die gedachte bereikt uw gedachten en u wordt door de onrust van het dier gekweld en belemmerd in uw zoeken naar vrede, naar harmonie en geluk. U hebt een tuin rond het huis en u snijdt door zonder nadenken takken met de bladknop nog niet ontplooid, bloemen nog geheel hard en groen ingekapseld in de knop. De plant echter heeft al haar kracht juist op dat ontplooiën gebaseerd; wanneer zij dat niet meer kan doen, lijdt ze. Plukt u de bloeiende bloem, dan is het goed. Dan is het een vrede en bevrediging voor de plant, want het wegvallen is dan het wegvallen van iets, dat nog in stand moet worden gehouden, maar dat aan de innerlijke drang reeds lang voldaan heeft. Niet meer een intrinsiek deel van eigen wezensuiting. Kijk, mishandelt u dus de planten, zijn zij ongelukkig, u zult in uw tuin, wanneer u dat doet op den duur geen rust meer kunnen vinden. Raar? Misschien, maar waar.

Nu is de esoterie juist de leer die deze verbinding tussen alle dingen naar voren brengt. Die probeert te bewijzen, dat u allen deel uitmaakt van een eenheid, dat er wetten zijn, die ver boven het menselijke denken, ver boven het redelijke voor de mens aanvaardbare zelfs, uitgaan. Die wetten, die voor de mens belangrijk zijn, moeten wij nu gaan beschouwen.

Daar is allereerst: DE WET VAN EENHEID.

Heeft u daar wel eens iets over vernomen? Is deze wetmatigheid u ten dele bekend, of is zij u slechts onbekend? Ja, dan moet ik wel verstandig zijn en van het begin aan beginnen voor sommigen.

DE WET VAN EENHEID stelt dit: Alles wat deel uitmaakt van een gesloten veld staat in onderlinge relatie. Al wat binnen het veld gebeurt, onverschillig op welke plaats, heeft zijn totale uitwerking in het gehele veld, waarbij de waarden naargelang de plaatsing in het veld veranderen.

Dat betekent mensen dat wanneer een mens lijdt, ook al woont hij heel ver van je af, dat dat lijden mede beïnvloedend is voor je eigen geestestoestand, voor je eigen geluk en je rust of voor je onrust en je ongeluk. Wanneer aan de andere kant van de aarde een wrede oorlog woedt, dan zal deze oorlog ook u schade berokkenen. Dit uit zich dan in wat men noemt geestelijk en moreel verval. Maar de werkelijkheid is, dat het totale veld der aarde wordt gestoord. Wanneer dieren lijden, wordt het veld gestoord.

Nu kunnen die storingen van een zeer grote of zeer kleine omvang zijn. Is het een kleine storing, een vlieg, die lijdt onder de vliegvanger en langzaam doodgemarteld wordt, dan maakt dat weinig uit, doordat het bewustzijn laag staat in verhouding en dus aan het ongeluk, het lijden en de wanhoop geen scherp gevormde uitdrukking wordt gegeven. Maar lijdt een hond, een kat,

of een ander huisdier in uw woning, een dier dat een grotere mate van gedachte, gedachtevorming en gedachtekracht in zich draagt, dan is deze storing al merkbaar, niet alleen bij u, maar ook al bij de burens. Wanneer een mens in wanhoop het uitschreeuwt, omdat hij het niet meer harden kan, omdat de wereld wreed is, wanneer die mens lijdt, dan kan dit een moment betekenen, dat een hele stad, ja, zelfs al een heel land, althans van de grootte van Nederland, wordt beïnvloed. Begrijpt u, hoe die wet van Eenheid een schrikbarende betekenis gewint, wanneer we haar bezien tegenover het gedrag van de mensheid op deze wereld? Er lijden mensen, dieren, planten. De aarde zelf lijdt. Al dat lijden wordt in uw denken, uw bewuste en onbewuste wezen als een onrust, een onvrede uitgedrukt. Verbaast het u nog, dat er zo weinig mensen gelukkig zijn?

Echter, er bestaat ook natuurlijk de tegengestelde werking onder dezelfde wet. Want op het moment dat u een mens troost, vreugde geeft, de onrust van een mens vermindert, een dier troost of een kleine vreugde bezorgt, een plant misschien bewondert en daardoor met uw gedachten zachtjes streelt, dan is er een geluismoment geschapen in het veld. Dan wordt deze besloten wereld in zichzelf tijdelijk verhoogd in trillingsgetal. Het is of de waarden van de onstoffelijken dichter komen te staan bij de wereld der stoffelijken. Er zijn momenten dat juist een zodanig in naastenliefde troostend, begrijpend, helpend, zelfopofferend ingrijpen van mensen de waarden van rampen, van oorlog, van al dat lijden dat de wereld kent, maakt tot iets positiefs. Want alle lijden, elke ramp, elk ongeluk is een uitdrukking van een bestaande onrust en wordt in deze uiting een eraan tegengestelde stroming geboren, dan wordt daaruit geluk gebracht, bewustwording, kracht, rijpheid. Niet alleen voor degenen die gelukkig worden gemaakt of die geluk schenken, maar voor allen. Dat is het belangrijke punt van deze wet.

Nu bestaat er een tweede wet, waar de meeste van u ook nog niet veel van hebben gehoord. Dat is wel: DE WET DER AANKLINKENDE HARMONIEËN.

Ook dat is een kosmische, een esoterische wet. Ik kan die in haar volle beduiding nog moeilijker uitdrukken dan de eerste. Maar iets duidelijker en dus ook iets onjuister dan het totale, wat globaler nog uitgedrukt als volgt: Elke waarde, ontstaan in een veld, zal aanspreken de gelijke waarden in andere velden.

Voorbeeldje: de piano. U slaat een C en G gaat meeklinken. Er is dus een trillingswaarde in toon C, die een medeklink veroorzaakt bij toon G. Dat is ook weer begrijpelijk wanneer wij het toepassen op de mensheid. Wanneer u, in uw gewone leven, in uw eigen wereld iets doet, veroorzaakt u daarmee wel degelijk een gedachtetrilling, een gedachtestroom. En deze gedachtestroom reikt door deze harmonische in het rijk van de hogere of lagere geest. In elke aangrenzende mogelijkheidswereld.

Mogelijkheidswereld zal ik u dadelijk uitleggen. Deze toon C krijgt, wanneer andere tonen meeklinken, een geheel eigen klank. Het is niet meer één toon, maar het is een hoofdtoon waarin misschien 20 of 30 andere tonen in septiemen of akkoorden gearrangeerd meeklinken. Uw daad doet precies hetzelfde. Uw daad, uw gedachte, is de hoofdtoon, maar zij wekt rond u zoveel meeklinken dat de daad en de gedachte nooit bepaald tot zichzelf kan blijven. Wat u doet wordt versterkt of verminderd naargelang de tonen die mee aanspreken in een andere wereld. Wanneer een mens dus absoluut goed is, dan klinkt de daad tot in de hoogste sfeer mee en ook tot in de diepste. In de diepste wekt zij al wat nog edel kan zijn. In de hoogste bereikt zij de idealisering van eigen oorzakelijkheid. Die twee klinken samen en verheffen het wezen, maken het gezonder, steviger, sterker vooral geestelijk.

En nu sprak ik over mogelijkheidswerelden. Het is voor ons allen onbepaalbaar welke werelden naast de onze liggen. Wanneer ik alleen denk aan de sferen die ik ken, weet ik dat er een hemel is met Halleluja zingende mensen en een op een troon zetelende God en een hel waar duivels zijn. Maar vlak daarnaast leeft de Lotusvijver, de grotten der duizend kwellingen, de oneindigheid van verschillende onderwereldvormen van verschillende bewustzijnsvormen in de geluiksferen. Onmetelijk.

Elk denkbeeld, elke gedachte kan, positief of negatief, in de sferen een wereld scheppen; een wereld die door anderen gedeeld kan worden, waarin dus niet enkelen, maar zeer grote groepen entiteiten kunnen bestaan. En wij kunnen nooit zeggen in welke wereld nu juist wat u doet, mee zal klinken. Is het een grondwaarde, dan klinkt het evengoed in de hemel van de Christen of het paradijs dat Mohammed zijn volgelingen voorlegde, de lotusvijver, het Nirwana. Dan klinkt het overal. En het kan gericht zijn op zo'n wijze, dat het bv. op een zodanig Christelijke wijze wordt uitgedrukt, dat dit dus in die hemelsfeer, in die waan van hemelbereiking, aanklank vindt. Dan wordt van daaruit een sterke meeklank geschapen, die de mens dus versterkt in deze daad en tendens, maar vanuit het licht. De tegenklank zal dan ook liggen in de Christelijke helvoorstelling, omdat deze geboren wordt uit hetzelfde gedachteleven.

Daarom is deze wet erg belangrijk. Want deze wet van het medeklinken zegt ons, dat onze daden, ondanks onszelf, altijd verhevigd zullen worden; dat onze gedachten, ondanks onszelf, altijd versterkt zullen worden; dat de haatgedachte zoveel haatgedachten wekt, dat zij kan worden tot een waanzin, een onberedeneerde en onbeheerste woede, waarin de haat van een heel heelal in de hoofdtoon, de mens, wordt uitgedrukt. Het kan zijn dat de liefde voor de mensheid, uitgedrukt in een mens, verhevigd wordt door de aangeslagen akkoorden uit de eeuwigheid, totdat die mens wordt een fakkeldrager van menselijke liefde, een herboren Osiris, ja, een waardig Christen. Ik wil niet zeggen een Christus. Een tweede Jezus zouden wij kunnen zeggen.

De mens die zich dat realiseert, zal in de beslotenheid van het veld zijner wereld rekening houden met de waarden die hij schept met zijn daad, zal zich realiseren dat hij beheerst wordt soms door de waanzin die buiten hem staat, dat hij deel uitmaakt van het veld, maar ook dat zijn eigen streven en denken niet alleen het ik beïnvloedt of een naaste omgeving, maar weerklank vindt door de gehele wereld. Wanneer zo'n mens, zo'n mens die de liefde tot het levende in zich draagt, leeft en werkt, zal die mens nooit tevreden met zichzelf kunnen zijn. Dat is begrijpelijk, want deze mens wordt gedragen door de onvolkomenheid van anderen en hij realiseert zich niet: "Dit is de kracht van buiten, die op mij indringt, maar denkt: Hier ben ik het, die faalt".

En zo wordt juist vaak de grootste bereiking een teleurstelling voor de mens, omdat hij denkt dat het niet genoeg is en niet voldoende. Maar die weet en kent deze wet, die zal voor zichzelf zeggen: "Ziet, ik heb het beste gegeven dat ik had en daarmee heb ik genoeg gedaan. Ik zal altijd het beste blijven geven en niet in de verleiding komen om teleurgesteld de volbrachte taak terzijde te werpen, om te zeggen: Het haalt toch niets uit".

Zo'n mens die goed is, die houdt niet alleen van het leven en van de mensheid, maar die houdt ook van de dieren en de planten. Die begrijpt de werkelijke waarde van dit ene zijn, die leeft niet als heerser over dier en plant, maar mét dier en plant, daarbij de plaats innemende die hem krachtens zijn wezen en bewustzijn toekomt. En deze mens kan vooral voor deze kleine en minder bewuste machten betekenen de vrede van een paradijs. Deze mens kan, wat niemand anders op deze aarde tot stand kan brengen, de eenheid van de materialen, al zijn zij elkaars vijand door hun verschillende kracht en geaardheid in de natuur, tot eenheid maken, omdat zijn levende kracht, zijn weerklank met het oneindige, zo groot is, dat hij alles omvaamt en omvat in deze kracht en er voor strijd geen plaats meer blijft. Daarom is ook deze wet belangrijk.

De derde wet is: DE WET VAN DE LICHTENDE KRACHT.

Een gesloten veld geeft krachtens zijn wezen de lichtende kracht, die, laten wij het maar menselijk zeggen, het bleke goud is. Deze kracht denkt, handelt en regeert, en baart uit zichzelf wezens die zichzelf gelijk zijn, maar kleiner, zodat uit het grote Licht vele kleine lichten geboren worden, en deze tezamen vormen een onzienbare maar onmiddellijk met het zijnde veld verknoopte eenheid, die op zichzelf als entiteit tot andere velden spreekt. Uw veld heet Aarde. In de aarde woont dus een geest, een grote geest, een machtige geest, wiens lichaam is het veld waar u deel van uitmaakt. Deze geest heeft zo zichzelf voortgebracht vreemde krachten, die misschien door sommigen wel de lichte elementalen worden genoemd, n.l. de lach en de

wind, het spel met een zonnestraal, het golfje op het water. Zij kunnen in zich dragen een vonkje van dat licht, van een veld, en deze krachten spreken voor ieder wie ernaar kan luisteren.

Meestal zijn de zintuigen van de mensen te grof, meestal hebben zij het geduld niet om op te letten. Zij denken dat zij met geconcentreerde aandacht het vluchtige licht in een gestalte en vorm kunnen dwingen die acceptabel zijn. Dat gaat niet. Maar toch klinken deze kleine stemmen, geboren uit deze grote geest. Zij zijn ook vaak helpende invloeden wanneer een zekere eenheid met eigen krachten wordt bereikt. Zij zijn, als het ware, een aparte vitaliteit en sterkte, die geeft voorwetenschap van feiten en gebeurtenissen, die in staat stelt het eigen ik te bezien in het werkelijke licht en te komen tot een besef van de aardgeest.

Deze aardgeest spreekt met zijn broeders, zijn broeders de grote planeten, met de zwijgzame van Neptunus, met de werkende van Mars, met de zoekende van Venus en met de scheppende Zon. Zij spreken met elkaar en zij beïnvloeden elkaar en door elkaar beïnvloeden zij elkaars veld. Zo spreekt de invloed van de andere werelden op uw aarde, zo klinkt soms de ijzige lach van Saturnus door op uw wereld, of de verheven stilte van Uranus en Neptunus; zij zijn groter, omdat zij ouder zijn. Zoals de zoekende jonger is dan uw eigen geest, want zij werden geboren als entiteit toen hun veld tot stand kwam en moge hun bewustzijn verder leven. De vorm waarin zij bestaan is sterfelijk, zoals de uwe. En u ondergaat al deze invloeden en gedachten. U kunt uiteindelijk leren deze invloeden en gedachten mee te verwerken in uw leven. U ontdekt in uzelf ongekende harmonieën die plotseling reiken ver buiten de wereld tussen de sterren; u denkt misschien dat u het zelf bent. Dan ziet u een ogenblik door de ogen van de grote geest die de aarde is. Begrijpt u?

Zo zijn er vele wetten en ik zou voort kunnen gaan met de bekende en minder bekende voor u op te sommen en te duiden. Maar dat ligt toch voor vandaag althans verder niet in mijn bedoeling. Ik geloof dat wanneer u deze waarheden in u door laat dringen, wanneer u zonder wat men foutievelijk noemt het gezonde verstand in u laat werken en ze niet slechts ontleedt, dan hebt u zich verrijkt. Want het verstand kan deze dingen logisch of onlogisch vinden, begrijpen of verwerpen, maar meer niet.

En hoe is de mens? Arme mens, die in zijn grote verwaandheid zichzelf zet als criterium wat aanvaardbaar en niet aanvaardbaar is, zichzelf met zijn arme, dierlijke lichaam, met zijn nog niet ontloken verstand, met zijn zintuigen, die slechts één tiende deel van de aardse waarheid zelf kunnen waarnemen. En toch is die mens groot, want de mens die tot bewustzijn opstijgt, die zich weet te binden met het grote veld van de aarde, met deze harmonische, aangrenzende werelden, wordt tot een eenheid die niet meer door het aardveld bepaald wordt. Dan kan de aarde wegvallen, kan de zon doven, ja, de sterren aan het firmament verdwijnen en de mens zal, wanneer alle velden weg zijn gevallen, omdat hij bewust was, in zichzelf blijven. Veld, dus kracht. De kracht, dus Schepper in het Ledig.

Dat is het wonderlijke en het grootse van diegenen die de weg gaan, die men Mensheid noemt. Dan mogen wij zeggen: arme mens, dat je de grootheid van je zijn en je bestaan niet herinnert, dat je niet voelt hoe oneindigheden in je vormend werken tot jezelf een zelfstandige oneindigheid bent naast de groten. Verheven naast de planeten die als broeders in het Heelal spelen, verheven zelfs vaak boven hen, omdat u niet sterfelijk bent in uw lichaam wat u dan aanvaard hebt. Arme mens, geboeid en gebonden aan de kleinheid van zijn eigen bewustzijn. Gelukkige mens, die verder en verder kan gaan nog steeds, totdat uiteindelijk hij een eenheid is geworden en dan eerst werkelijk en persoonlijk deel uitmaakt van de grote kracht waaruit alle krachten en velden geboren worden.

Weest dankbaar dat je mens mag zijn, weest tevreden met het menselijke onvermogen en weest gelukkig, omdat je deze grote wereld, deze grote broeder waarin je geboren bent, gezond kunt maken, alleen maar door te zijn: uiting van het beste dat in jezelf woont.

En die beschouwing, vrienden, vind ik genoeg als begin. Pauzeert u maar eerst eens, dan zal een andere spreker het onderhoud met u zeer zeker hervatten.

Goedenavond.

HET SCHONE WOORD

Goedenavond vrienden.

Wij zullen de bijeenkomst dan ook weer besluiten met naar verkiezing meditatie of enigerlei andere vorm, normalerwijze behorend onder de rubriek 'Het Schone Woord'. Indien u voorkeur heeft verzoek ik u mij dit kenbaar te maken.

Reactie: Een meditatie over een onderwerp door uzelf gekozen.

Antwoord: Volledig tot uw dienst.

WERELD

Wereld! Wentel wiekende bol, die dwaalt door de oneindigheid. Gekust door het licht der zon. Geremd steeds door de tijd, de gebeurtenissen. Gaande van duister tot duister. Geboren uit nietigheid en gaande tot niets. Wereld! Ogenblik van bestaan in een Al, dat in zijn weidsheid alomvattend wordt. De werkelijkheid van de kleinen, de machtelozen die leven, geketend op deze wervelende zandkorrel, het strand der sterren. Mensen leven op de wereld. Mensen! Goede mensen, slechte mensen en mensen die niet weten wat zij zijn en wat zij willen. Mensen, die belangrijk doend hun eigen zaken nagaan, die kerken stichten en scholen, huizen bouwen en gevangenissen.

Mensen, die dromen van Oneindigheid en niets merken van de eeuwige baan die zij trekken door de ruimte. Mensen, die dromen van meer dan de sterren. Mensen, die dromen van een wereld zo groots en zo machtig, dat zij het al omvaamt. Die zichzelf stellen als naast de scheppende macht, tronend en regerend. De eerste ministers in een kosmische staatshuishouding. Dwaze waan, groots bewustzijn, vreemd verlangen.

Waarom zullen deze nietigheden, levend op een nietigheid in het grote, dromen van de troon Gods? Is deze aarde dan meer grootser of belangrijker dan al het andere wat daar rond wervelt en spoelt in deze zee van duisternis? Neen, er zijn vele planeten. Op vele planeten leven wezens die hun eigen wegen trachten te gaan en onbewust van het grootse en het werkelijke vaak zichzelf denken tot deel van het grote Al te zijn. Aan de grote ruimte en regeerders van verstand en vernuft: waarom dan, o wereld, de grootsheidswaan uwer schepselen? Herinnert gij u dan misschien de tijd, toen gij nog niet waart? Een klomp, log wentelend om een zon, die telkenmale weer haar vurige tongen naar u uit zal strekken?

Droomt gij van de tijd dat gij waart een lichtvoetige gedachte die snelde door de ruimte? Droomt gij van het ogenblik dat uw baan volbracht zal zijn? Van het moment dat het laatst van uw duister bestaan is opgegaan in de fijnste delen en niet meer kenbaar is in het Al? Van het moment dat de herinnering aan wat gij waart de enige werkelijkheid zal zijn die uw wezen nog bepaalt? Wereld, gij streeft en gij droomt. Wereld, gij denkt de werkelijkheid te kennen. Maar wereld, gij verlangt naar de stille verborgenheid van een gedachte die voortkomt uit een God. En daarom geeft gij wat op u leeft dit bewustzijn. Daarom schenkt gij uw kracht en uw vermogen van denken en redeneren. Daarom laat gij kerken bouwen en scholen aan de mensen. Daarom dwingt gij hen tot wreedheid en angst, tot vreugd en gulheid. Wereld, gij droomt van het moment dat gij uzelve zult kennen. Dat is uw droom. In een al wat op u leeft schuilt dezelfde droom. Maar zomin als gij uzelf durft te erkennen: Ik ben slechts een ogenblik in de tijd. Zomin als gij uzelf durft zeggen: Ik ben de mindere in de grootse broederschap van de levende krachten van het Al. Zomin wilt gij uw mensen toelaten om te zeggen van het Al: Ziet, ik ben nietig; ik ben klein.

Daarom spiegelt gij hen de grootsheid voor. Daarom vult gij hun denken en hun wezen met uwe kracht en uwe gedachten. Zolang gij ze vreest, deze wezens uit u gesproten, o aarde, zult gij hen kwellen en zolang gij ze kwelt, zullen ook zij u vrezen. Maar eens zullen er geen wezens meer zijn om te kwellen. Dan zult gij, wereld, langzaam verblussend, een laatste wervelende gang maken en moeten vlieden in het duister, of opgaan in de zon.

Erken dat voor uzelve, wereld, en geef het aan uw schepselen, opdat zij zullen weten en begrijpen dat, al lijkt de wereld groot, al lijkt de mens belangrijk en eeuwig, toch het moment moet komen van de keuze. Het moment van het vlieden in het duister, onbeweeglijk star, domp en zonder leven, of het zich stoten in de zon, het licht, want een andere weg bestaat er niet. Een andere weg bestaat er niet voor mensen, bestaat er niet voor planeten, bestaat er niet voor sterren.

Aanvaard het, of verstar; dat is de keuze die de eeuwigheid u allen voorlegt. O, gij wereld der mensen, hoe vaak verstart gij niet in uw denken? Hoe vaak probeert gij niet uzelf voor te praten dat gij het nu toch wel weet en dat uw vorm de uiteindelijke, de volmaakte, de reële is? En toch komt er het moment dat gij zult moeten kiezen: sterven in een uiting en leven in bewustzijn, of leven in uiting en bewustzijn maar niet meer zijn uzelve. Zijn deel van een sproeiende zon die haar stralen doet gaan door een groter Al, een grotere wereld. Leven brengend, omarmend, ontvangend. Leven vragend, scheppend en verdoemend. En toch slechts uitende zichzelf: de volledigheid van eigen zijn.

De wereld, wereld van mensen die aarde genoemd wordt, is uw wezen en uw lot, gij kunt ze niet ontgaan. Gij zult deze weg ten einde toe moeten volbrengen, zoals wij allen ze volbrengen, of we willen of niet. Maar het is goed te weten dat uit de afgezonderdheid en de kleine zelfgewichtigheid die op dit moment nog ons bestaan beheerst, eenmaal geboren zal worden de bevrijding van het Scheppend Licht.

Laten we dan niet vragen: Hoe zal ik zijn en wat zal ik zijn, maar zeggen: Het werkzame zijn dat zich uit, is het mijne. Dit is mij genoeg. Deel ben ik van wat leeft, wat werkt, wat schept en vernietigt. Een deel daarvan wil ik blijven tot in de zon, wereld.

En wat u betreft, vrienden.

Goedenavond.